

Arrest

nr. 283 695 van 23 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpsessesteenweg 187
1170 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en België te zijn binnengekomen op 20 juli 2022, dient op 17 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 8 november 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker wordt gehoord op 18 november 2022.

1.3. Op 12 december 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.S.L.A., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U verklaart geboren te zijn in 1979 maar u staat officieel geregistreerd als geboren zijnde op 24 oktober 1978. U verklaart geboren te zijn in La Victoria in Villavieja in het departement Huila. U ging er tot de 3de graad naar school. Vervolgens ging u voor chef-kok studeren in Bogota. Daarna vond u een job in de aan- en verkoop van maïs en limoenen. U bleef tot uw 22 jaar in Villavieja wonen en vervolgens verhuisde u regelmatig tussen Bogota, Cucuta in het departement Santander, en Villavieja. Uw vader L.A.M.V. werd gedood in 2015 door leden van 'frente 47'. Uw moeder A.S.C. woont nu in Bogota samen met uw twee broers C.W.M. en J.M.. U heeft ook een zus, een transvrouw, J.L.M., die in Italië erkend werd als vluchteling. De Colombiaanse vrouw die u in eerdere verklaringen opgaf als echtgenote ('esposa', A.C.M.) is niet uw wettige echtgenote, u heeft met haar een relatie gehad en zorgde voor haar zoon J., die dus niet uw zoon is, in tegenstelling tot wat eerder werd vermeld.

U diende Colombia te verlaten vanwege problemen met frente 47, een afdeling van de FARC-EP. Uw vader werkte voor een telecombedrijf van het dorp en werd sinds 2014 door hen lastig gevallen. Ze vroegen hem om de telefoonnummers van de burgemeester en de lokale politiecommandant. Uw vader weigerde met hen samen te werken en weigerde dus ook om de telefoonnummers aan hen te geven. Op 3 januari 2015 werd uw vader door hen vermoord. Uw moeder zei dat u beter ook niet meer in Villavieja zou komen omdat u als oudste zoon problemen zou krijgen. U bleef dus in Cucuta. Op 8 februari 2015 werd u daar 3 keer op straat door onbekende mannen in uw been geschoten. U diende drie maanden te worden gehospitaliseerd. U kon via het departement gerechtsgeneeskunde klacht indienen. U diende vervolgens lang te revalideren en verhuisde naar Soacha in Bogota. U leefde er verschillende jaren onder de radar. Een vijftal keer ging u voor enkele maanden naar Funsá, departement Cundinamarca, waar u uw tante tegen betaling ging helpen bij het slachten van de kippen. Daar ontmoette u op een keer F., met wie u een relatie had. U besprak uw problemen met uw zus en ze regelde uw vertrek. U verliet Colombia in januari of februari 2018 en kwam via Nederland naar Europa. U ging vervolgens naar Parijs maar had er geen geluk waarna u naar België kwam. U verbleef hier enige tijd en kwam in aanraking met de politie wegens diefstal. Vervolgens ging u in Barcelona wonen. U werkte er in het zwart als kok.

Op 9 september 2019 werd u bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank in Leuven tot een gevangenisstraf van 3 jaar waarvan 24 maanden met uitstel wegens volgende feiten: dader of mededader, bendevoorming-deelname, onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, gewone diefstal. Op 1 september 2022 werd u door Spanje als gevolg van een Europees aanhoudingsbevel uitgeleverd aan België. U werd opgesloten in een Belgische gevangenis. U werd hierna overgebracht naar een gesloten centrum teneinde u te verwijderen van het Belgische grondgebied. Uw repatriëring naar Colombia werd ingepland op 19 oktober 2022 maar werd door uw verzoek om internationale bescherming op 17 oktober 2022 geannuleerd.

Bij een terugkeer naar Colombia vreest u problemen met de leden van frente 47 die nog steeds in Colombia aanwezig zouden zijn. Ze zullen u zeker niet met rust laten omwille van wat met uw vader destijds is gebeurd. Daarnaast vreest u ook problemen omdat u gay bent, iets waar u liever terughoudend over bent. U vreest hierom gediscrimineerd te worden in Colombia en mogelijks zelfs gedood te worden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort neer (geldig tot 2/02/2032), een kopie van uw Colombiaanse identiteitskaart, een document over de bedreiging die u ontving, een document over de dood van uw vader, een apostille inzake de twee voorgaande stukken, en een document van het Instituto Nacional de Medicina Legal y Ciencias Forenses (dienst gerechtsgeneeskunde) in verband met het schietincident waarvan u slachtoffer werd, neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw administratief dossier wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) echter geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Immers dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Colombia een vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in art. 48/4 a en b van de Vreemdelingenwet dient te koesteren, dit omdat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet onmiddellijk bij aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, en dat u voor deze laattijdigheid geen afdoende verklaring kan bieden. U kwam in januari of februari 2018 op legale manier naar Europa en bleef hier meer dan 4 jaar zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U dient pas op 17 oktober 2022, twee dagen voor uw voorziene repatriëring op 19 oktober 2022, een eerste verzoek om internationale bescherming in België in, en dit nadat u werd vastgezet in het gesloten centrum Caricole teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Dat u pas zo laat na aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming indient is een ernstige tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming wegens een vrees in uw eigen land van herkomst Colombia, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is en niet eerst meerdere jaren wacht alvorens deze aan te vragen. U heeft geen gegronde reden om deze laattijdigheid te verantwoorden. U verklaart dat in Europa niemand iets over u te weten zou komen en u daarom geen verzoek indiende, immers verschilt de situatie hier in Europa erg van deze in Colombia (CGVS, p. 6, 7). U zou ook een vriendin in vertrouwen genomen hebben en zij zou u meermaals aangeraden hebben een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ondanks dit advies ondernam u nog geen stappen om een verzoek te doen. Bijgevolg vergeleed de tijd en is het er niet eerder van gekomen (CGVS, p. 25). U kon bovendien zonder problemen in Spanje in het zwart werken en uw leven leiden, zodoende was er blijkbaar geen nood aan het vragen van internationale bescherming (CGVS, p. 25). Verder verklaarden uw vrienden in Spanje dat België het beste land zou zijn om bescherming te verkrijgen, waardoor u ook in Spanje blijkbaar geen internationale bescherming vroeg (CGVS, p. 7). Dient hierbij te worden opgemerkt dat u ondanks dat advies ook na aankomst in België nog anderhalve maand wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen: u werd immers al op 1 september 2022 door de Spaanse autoriteiten overgebracht naar België en diende hier pas op 17 oktober 2022 een verzoek in. Wanneer u hier naar gevraagd wordt merkt u gewoon op "dat de tijd verstreek" (CGVS, p. 25). Dit is absoluut geen afdoende verklaring voor uw laattijdige verzoek en wijst eerder op een onverschilligheid, en zelfs op andere motieven voor het indienen van dit verzoek. U diende immers pas een verzoek in toen u effectief op de documenten zag staan dat u op 19 oktober 2022 naar Colombia zou worden overgebracht (CGVS, p. 7). Van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming wegens ernstige problemen in eigen land kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en een verzoek om internationale bescherming indient zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliет in Nederland, Frankrijk en Spanje en pas op 17 oktober 2022 in België, kort voor een geplande repatriëring naar Colombia, een verzoek om internationale bescherming indiende doet in ernstige mate afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging. Er kan dan ook worden vermoed dat u dit verzoek louter indiende om deze voorziene repatriëring te verhinderen.

Daarnaast maakt u het niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Colombia problemen zal krijgen met leden van de frente 47 van de Farc-ep die uw vader zouden vermoord hebben. Uw vader zou reeds lang bij de telecomdiensten van de gemeente gewerkt hebben (CGVS, p. 10). Sinds 2014 werd hij echter bedreigd door leden van frente 47 die het telefoonnummer van de burgemeester en de lokale politieagent wilden te pakken krijgen (CGVS, p. 19). Uw vader weigerde dit te geven. Echter is het weinig aannemelijk dat leden van frente 47 uw vader voor deze gegevens zouden onder druk zetten, bedreigen en uiteindelijk vermoorden. Immers kan men aannemen dat ze deze informatie, namelijk telefoonnummers, ook op andere manieren konden verkrijgen. Temeer u verklaart dat ze verschillende infiltranten in het dorp zitten hebben (CGVS, p. 19) en het een klein dorp is waar alles is geweten van elkaar (CGVS, p. 21). Tevens is het nog minder aannemelijk dat deze leden van de frente 47, nadat ze uw vader vermoordden, achter u zouden aankomen. U heeft immers niks te maken met uw vaders werk in de telecom en u verbleef op dat moment in Cucuta, Santander (CGVS, p. 20). U haalt zelf slechts aan dat u "zijn zoon bent en ze u daarom zouden willen treffen" (CGVS, p. 20). Het is evenwel niet duidelijk wat ze hier mee zouden willen

of kunnen bereiken. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat er geen onderzoek is gebeurd naar zijn dood, en dat de familie geen klacht heeft neergelegd na de dood van uw vader (CGVS, p. 20, 21). U stelt dat jullie geen bijkomende problemen wilden en dat uw vader dan toch al overleden was. Waarom die bende jullie dan nog verder zou viseren is dan ook niet duidelijk. U geeft aan dat u de oudste zoon was en dat ze u daarom wilden. Om die reden besloot u nadien te verhuizen naar Cucuta in Santander. Echter kan er worden opgemerkt dat uw verklaringen afgelegd voor het CGVS inzake uw vaders dood niet overeenkomen met uw verklaringen op de vragenlijst die u invulde op 2 september 2022 op vraag van de Dienst Vreemdelingen. In deze vragenlijst noteerde u dat **uw vader voor de politie werkte en om deze reden vermoord werd** (zie vragenlijst vraag 4). Echter verklaarde u op het CGVS dat uw **vader werkzaam was bij de telecom**. Dit is een opvallende vaststelling die ernstige twijfels doet ontstaan omtrent de werkelijke omstandigheden en motieven inzake de dood van uw vader. Verder noteerde u dat hij werd **belaagd door de frente 47 in het departement Caqueta, Florencia** (zie vragenlijst vraag 4), echter verklaarde u op het CGVS dat uw vader **tijdens feestelijkheden in uw dorp, in uw dorp het departement Huila**, werd gedood (CGVS, p. 19, 20). Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze moord.

Bijgevolg is het ook niet geloofwaardig dat u als gevolg van uw vaders problemen beschoten zou zijn geweest Cucuta, Santander in februari 2015. Het kan immers ook zijn dat u toen om andere redenen werd aangevallen in Cucuta waardoor u verwondingen opliep aan uw voeten. U liep op straat toen een taxi passeerde waaruit onbekende mannen stapten die u begonnen beschieten. Uit deze manier van werken is niet af te leiden dat de aanval gebeurde omwille van uw vader. Verder verklaarde u dat u klacht indiende tegen de daders en verklaarde u dat u deze klacht ook neerlegt bij het CGVS (CGVS, p. 6). U wijst hiervoor naar het document van de gerechtsgeneeskunde (document 5, CGVS, p. 6, 9). Het dient gezegd dat dit document slechts een medisch verslag is van uw verwondingen. Er wordt bij de amnese wel verwezen naar uw verklaringen over de omstandigheden waarin u deze opliep, maar dit document op zich kan geenszins als formele klacht gelden. Uit dit document blijkt dat het werd opgesteld op vraag van de 'fiscalia' (Openbaar ministerie). Dat u dit document zou kunnen neerleggen maar niet een kopie van uw effectieve klacht (en bovendien van mening bent dat dit uw klacht is) is merkwaardig. Zeker daar u verwijst naar een advocaat die deze documenten aan u zou bezorgd hebben (CGVS, p. 9, 10). Van iemand die documenten neerlegt ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming mag verwacht worden dat deze persoon weet welke documenten hij juist neerlegt. Dat u niet weet dat u geen daadwerkelijke klacht neerlegt maar een ander document doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Bijkomend verklaarde u dat u erkend bent als slachtoffer van het gewapend conflict. U kan echter niet zeggen hoe u deze status toegekend kreeg, de dienst gerechtsgeneeskunde zou alle verdere stappen ondernomen hebben, zo gaf u enkel aan (CGVS, p. 27). Dit blijkt echter evenmin uit het door u neergelegde document afkomstig van de dienst gerechtsgeneeskunde. Evenmin legt u bijkomende stukken neer inzake het verdere verloop na de aangifte en van het onderzoek dat gevoerd werd nadien.

Na het incident waarop ze op u geschoten zouden hebben heeft u geen problemen meer gekend met de frente 47. U geeft als reden dat u twee-drie jaar ondergedoken leefde om te revalideren (CGVS, p. 21, 22). Echter kan worden aangenomen dat mocht de frente 47 dermate veel moeite doen om u vanuit Huila in Cucuta, Santander te komen zoeken en aan te vallen, wat niet wordt aangenomen, ze het er nadien niet zomaar bij zouden laten. U bleef 105 dagen in een ziekenhuis in Cucuta maar kende er toen geen problemen (CGVS, p. 21). Vervolgens zou u naar Soacha in Bogota gegaan zijn om verder te schuilen. U revalideerde er verder en kende er ook geen problemen (CGVS, p. 21, 22, 23). U heeft meer dan een jaar zonder enige probleem in Bogota gewoond. U verklaarde dit door de stelling dat behalve uw moeder en zus niemand wist waar u verbleef (CGVS, p. 22). Echter blijkt evenwel dat er meer mensen op de hoogte waren van uw verblijf aldaar. U ging immers verschillende keren uw tante helpen wanneer ze kippen slachtte op haar boerderij. U reisde hiervoor meerdere malen, u spreekt over een vijftal keer, naar Funsá in het departement Cundinamarca (CGVS, p. 22). Gezien u blijkbaar fysiek wel in staat was om die vijf keer naar Funsá te reizen om er mee te helpen met de slacht van kippen kan er ook worden getwijfeld aan uw verklaring dat u drie jaar nodig had om weer volledig te revalideren. U verklaarde later tijdens het persoonlijk onderhoud dat u hier ook een relatie zou gehad hebben met een zekere Gabriel (CGVS, p. 30). Dat er dan behalve uw zus en moeder niemand op de hoogte zou zijn van uw verblijfplaats kan niet worden aangenomen. Tevens nam u blijkbaar zelf het risico regelmatig naar een ander departement te reizen. Hier komt nog bij dat uw moeder zou gezegd hebben dat er niet meer over de problemen van uw vader wordt gepraat in het dorp (CGVS, p. 23), hoewel dezelfde mensen er nog steeds aanwezig zijn. Uit dit alles blijkt ook niet dat u nog gevisieerd zou worden.

Verder verklaart u dat uw broers en moeder die nog in Colombia wonen geen problemen kennen (CGVS, p. 23, 24). U stelt dat ze in Bogota wonen om te ontkomen aan mogelijke problemen (CGVS, p. 23). Echter

verklaarde u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw twee broers nog steeds in Villavieja woonden (CGVS, p. 16) en verklaarde u dat ook uw moeder daar nog woonde, wel zou ze op een neer gaan naar Bogota voor een schildklierbehandeling (CGVS, p. 16). Dat u dan even later tijdens het persoonlijk onderhoud hun eigenlijke woonplaats verplaatst naar Bogota om te kunnen verklaren waarom ze geen problemen meer kennen kan niet overtuigen. Uw broers woonden de begrafenis van uw vader nog bij en verdwenen daarna uit het dorp, zo stelt u (CGVS, p. 24). Mochten de leden van de frente 47 daadwerkelijk uw vader en u viseren kan men verwachten dat men uw overige familieleden niet zomaar met rust zal laten, al was het maar om druk te zetten, iets wat blijkbaar niet gebeurt. Men kan zich dan ook afvragen waarom de situatie voor u wel anders zou zijn.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u op de vragenlijst die u invulde op 2 september 2022 op vraag van de Dienst Vreemdelingen schreef dat u zelf enkel **omwille van sociale problemen naar Europa was gereisd en om werk te vinden** (zie administratief dossier "Cuestionario (carcel)"). U schreef duidelijk op dat u **zelf geen problemen had** (vraag 9) maar dat uw **vader wel werd vermoord** (vraag 4). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt verklaart u slechts dat u dit formulier twee keer heeft moeten invullen (CGVS, p. 26). Dit kan geen verklaring zijn voor het feit dat u niet genoteerd heeft dat u zelf ook problemen kende. Wanneer u nogmaals wordt gevraagd waarom u dit toen niet opschreef stelt u dat u bezorgd was over de gezondheidstoestand van uw moeder en dit daarom niet noteerde (CGVS, p. 26). Dit kan evenmin overtuigen. Indien u daadwerkelijk een vrees heeft voor guerrilla of paramilitairen in Colombia kan men verwachten dat u dit vermeldt als u hier de kans toe krijgt, zeker daar u wel melding maakte van de moord op uw vader. Hieruit blijkt eens te meer dat u zelf geen problemen kende of zal kennen met de frente 47.

Daar komt nog bij dat u de beschikbare informatie blijkt dat frente 47 voornamelijk in Noord-Colombia actief was en niet in Huila. Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel ook dat frente 47 in 2008 is opgehouden te bestaan na de overgave aan de overheid. Bijgevolg bestaan ze als dusdanig niet meer in Colombia, en al zeker niet na het vredesakkoord (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map). Het is dus zeer merkwaardig dat frente 47 uw vader in Huila zouden gevisieerd hebben en lastiggevallenen hebben in 2014 en 2015. Deze vaststelling ondermijnt verder uw geloofwaardigheid omtrent uw problemen met frente 47. U maakt het dus niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Colombia frente 47 dient te vrezen.

In de marge verklaarde u nog dat, dit nadat het u een aantal keer werd gevraagd, u omwille van uw seksuele oriëntatie als 'gay' niet terug kan keren naar Colombia. Zo werd er u op dat moment tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd, alvorens uitgebreid over uw problemen te vertellen, wie u vreesde en wat u juist vreesde (CGVS, p. 18). Op geen van deze vragen haalde u aan dat u een vrees heeft omwille van uw seksuele oriëntatie in Colombia.

Het dient echter gezegd dat het louter behoren tot de LGBTI-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Zo blijkt uit de **COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders** van 17 december 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20211217.pdf weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBTI omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBTI-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBTI-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBTI-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBTI-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden. Uit de informatie blijkt

dat Bogota, waar u ook een tijd heeft gewoond en waar uw familie woont, een lesbische burgemeester heeft en dat er verschillende homobars en gelegenheden zijn.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTI-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

U maakt het echter niet concreet dat u bij een terugkeer naar Colombia problemen zal kennen omwille van uw seksuele oriëntatie. Zo verklaarde u dat u reeds toen u nog in Villavieja woonde werd nageroepen als 'flikker' omdat u samen met uw zus, die transvrouw is, rondwandelde (CGVS, p. 27). U trok zich hier niks van aan omdat het slechts roddels waren (CGVS, p. 27). De reden dat u zelf nageroepen werd is dan ook omdat u met uw zus gezien werd (CGVS p. 27). U gevraagd welke problemen uw zus verder nog kende in Colombia stelt u dat ze geen problemen heeft gehad (CGVS, p. 28). Uzelf kende ook geen problemen vanwege de genderidentiteit van uw zus (CGVS, p.27), op het nageroepen worden na en de roddels dat u homoseksueel zou zijn. U verklaart dat uw zus reeds begon met haar transitie toen ze nog in Colombia woonde (CGVS, p. 28). Uw vader, die ondertussen overleden is, zou hier negatief tegenover gestaan hebben (CGVS, p. 28) maar uit uw verklaringen blijkt niet dat hij uw zus verstoet zou hebben. Uw zus zou ook al meer dan vijftien jaar nu Colombia verlaten hebben. U leidt hieruit af dat uw familie u dus niet zal aanvaarden als homoseksueel. Echter kan u dit niet met zekerheid weten daar ze niet op de hoogte zouden zijn over uw seksuele oriëntatie. Uit uw verklaringen blijkt immers dat ze u na de roddels die over u de ronde gingen in het dorp niet hebben laten vallen. Daarnaast heeft u nog steeds contact met uw moeder en broers (CGVS, p. 16) en kon u ook terecht bij uw tante om een centje bij te verdienen (CGVS, p. 22). Hoewel u nog niet openlijk als homoseksueel in Colombia heeft gewoond heeft u er wel reeds een relatie gehad met Gabriel, een jongen die op de boerderij van uw tante werkte (CGVS, p. 30). Verder heeft u geen ervaring met het leven als homoseksueel in Colombia.

Dat u zelf liever terughoudend bent hierover (CGVS, p.28, 29) kan aangenomen worden maar dit wil niet zeggen dat u niet als homoseksueel zou kunnen wonen in Colombia, of zeker in Bogota waar u voordien al heeft gewoond. U verklaart dat het uw wel zorgen maakt om terug te keren naar Colombia omdat homoseksuelen vermoord kunnen worden (CGVS, p. 31). Het is evenwel zo dat er zich af en toe problemen voordoen, maar uw vrees is een veralgemening en niet geconcretiseerd. U toont niet aan dat u specifiek een risico loopt om vermoord te worden mocht u in Bogota als homoseksueel wonen. U stelt zelf dat uw seksuele oriëntatie geen verband houdt met uw problemen in Colombia (CGVS, p. 29).

Het feit dat niet alle mensen even open staan t.o.v. homoseksualiteit en er veel machisme is in Colombia (CGVS, p. 31) loopt op zichzelf niet op tot vervolging. In die mate dat er een zekere vorm van minachtig of zelfs discriminatie heerst dient te worden opgemerkt dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Het loutere feit te kunnen worden nageroepen en beledigd (CGVS, p. 27) is betreurenswaardig maar loopt op zichzelf niet op tot vervolging. Spot en discriminerende bejegening zijn zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBTI-gemeenschap, hoewel aanwezig, zeker geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk homoseksuelen. Om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, wat u niet aantoonst.

U toont gezien voorgaande vaststellingen niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet bij een terugkeer naar Colombia.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort en kopie van de aanvraag van uw identiteitskaart kunnen slechts uw identiteit aantonen en die wordt hier niet betwist door het CGVS. De apostille heeft slechts een ondersteunende bewijskracht bij geloofwaardige verklaringen, quod non. Een apostille van een document op zich heeft echter weinig bewijswaarde daar het slechts een vaststelling betreft van het feit dat het over een origineel document gaat maar zegt niks over de echtheid van de inhoud. Hoewel u zelf volhoudt dat u deze brieven inzake uw problemen niet zelf heeft opgesteld (CGVS, p. 9) moet worden opgemerkt dat het uw naam is die als ondertekenaar van beide stukken (nummers 3 en 4) wordt vermeld. Deze documenten kunnen dus geenszins als bewijs gelden dat uw vader is vermoord of dat u werd beschoten. Immers betreft het slechts uw eigen verklaringen die op papier werden gezet, en waarbij deze verklaringen niet inhoudelijk werden gelegaliseerd. U legt zelfs nog de nietgelegaliseerde versie van dit document neer ter ondersteuning. Uit het document dd. 5/10/2022 blijkt trouwens nog een tegenstrijdigheid met uw eigen verklaringen: in deze brief vermeldt u slachtoffer te zijn van gedwongen verdwijning en afpersing, terwijl u van deze feiten in uw verklaring geen enkele melding hebt gemaakt. Het document van de gerechtsgeneeskunde (nummer 5) maakt melding van verwondingen die u heeft opgelopen. Dit document kan echter niet als sluitend bewijs voor uw verklaringen omtrent het incident gelden. Een arts of wetsgeneesheer doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts slechts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Dit document kan evenmin aantonen dat u bij een terugkeer naar Colombia een vrees dient te koesteren t.a.v. frente 47. Zoals hierboven opgemerkt legt u geen stukken neer die het verder verloop van de klacht of het verdere onderzoek dat werd gevoerd naar aanleiding van dit incident aantonen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/>

[files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf](#) of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS van 11 juli 2003, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Verzoeker betoogt dat het duidelijk is dat "gegronde vrees voor vervolging" inhoudt dat de vluchteling tegelijkertijd een "vrees" (subjectief element) moet hebben en dat het over een "gegronde" vrees moet gaan (objectief element) en stelt dat hij een gegronde vrees koestert dat hij zal worden vervolgd omwille van de frente en omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Hij legt vervolgens uit dat de vervolging een zekere ernst, een zekere zwaarte moet vertonen en wijst erop dat er geen absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land was gebleven. Het volstaat volgens hem dat er een redelijke kans is dat de vervolging zal plaatshebben. Hij verwijst naar het Amerikaans Hooggerechtshof dat in een principiële beslissing van 9 maart 1987, inzake "INS v. C. FONESCA", oordeelde dat "een gegronde vrees voor vervolging" aanwezig kan zijn, zelfs indien de kans dat de vluchteling vervolgd wordt in geval van terugkeer, minder van 50% bedraagt. Hij licht toe dat hij Colombia heeft verlaten omdat hij gay is en omwille van zijn vrees voor frente. Zelfs indien zou geoordeeld worden dat hij niet met absolute zekerheid vervolgd zou kunnen worden indien hij daar was gebleven, dient op zijn minst te worden vastgesteld dat hij een redelijke kans heeft dat de vervolging zal plaatsvinden. Hij meent daarnaast dat hij zwaarwegende gronden aantoont dat hij in geval van terugkeer een reëel risico loopt op ernstig schade en zich niet door zijn land kan laten beschermen.

Vervolgens stelt hij dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet de bewijslast omkeert voor asielzoekers die in het verleden reeds werden vervolgd, ernstige schade hebben geleden of daarmee werden bedreigd. Hij geeft aan dat in dat geval een beschermingsstatuut wordt toegekend, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. Dit artikel sluit de mogelijkheid niet uit om bescherming toe te kennen indien er sprake is van zeer ernstige trauma's bij de asielzoeker, zelfs als de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet zijn land te verlaten verdwenen of gewijzigd zijn. Het gaat dan om asielzoekers die een bijzonder sterke vrees koesteren ten gevolge van uiterst ernstige vervolgingen in het verleden.

Hij meent dat *in casu* de bestreden beslissing zich enkel op unilaterale geloofwaardigheidscriteria baseert en verder geen elementen aanhaalt die voortkomen uit de objectieve informatie. Om die redenen meent hij dat zijn relaas door het CGVS niet wordt weerlegd en dient hem het voordeel van de twijfel te worden toegekend. Hij meent dat het duidelijk is dat zijn vervolging de oorzaak kent in het behoren tot een bepaalde groep omwille van zijn geaardheid en vrees voor de frente.

Hij vervolgt dat in voorliggende zaak de bestreden beslissing ervan uit is gegaan dat zijn relaas ongeloofwaardig is, maar wordt de vraag niet gesteld of het bestaan van een vrees voor vervolging kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden. Er is geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op onwetendheid van bepaalde elementen en gegevens en het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan. Verzoeker stelt dat er geen rekening gehouden werd met het feit dat hij ten eerste getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker merkt op dat hij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat hij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten. Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst. Hij benadrukt tenslotte dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoeker het feit dat de bestreden beslissing zijn verklaringen zomaar éézijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig.

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, meent hij dat hij wel degelijk op tijd de vlucht heeft genomen en zijn aanvraag heeft ingediend op grond van gegronde motieven. Dat hij hiertoe enige tijd nodig had, doet volgens hem geen afbreuk aan zijn vrees en kan hem niet verweten worden. De schietpartij zou volgens hem onterecht worden bekritiseerd nu hij hierover omstandig en doorleefde verklaringen heeft afgelegd. Aangaande zijn geaardheid kan hij niet verweten worden er discreet over te zijn. Hij voegt nog toe dat hij die discretie niet steeds zal kunnen handhaven, met alle gevolgen van dien. Hij citeert vervolgens uit een artikel van refworld, waarvan hij de weblink vermeldt.

Hij wijst vervolgens op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal en legt uit dat de bestreden beslissing er zich van moet vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Deze oefening werd volgens hem niet gedaan. Hij meent dat moet worden vastgesteld dat voor zover er zou van kunnen worden uitgegaan dat

hij geen afdoende bewijselementen kon voorleggen, zijn asielaanvraag als geloofwaardig moet worden beoordeeld, in toepassing van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Hij besluit dat uit voorgaande blijkt dat de vaststellingen van de bestreden beslissing niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid van zijn relaas in vraag te stellen en dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij een vervolging of een ernstig risico op schade riskeert. Hij meent bijgevolg ook te hebben aangetoond dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie, en/of een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De motivering van de bestreden beslissing is volgens hem niet deugdzzaam.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stukken neergelegd.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekers asiel- en vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Colombia vervolgd te worden door de leden van frente 47 omwille van de problemen die zijn vader had en die geleid hebben tot zijn dood in 2015. Daarnaast vreest hij ook problemen te zullen kennen omwille van zijn geaardheid. Hij vreest gediscrimineerd en zelfs gedood te zullen worden.

Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend omwille van de volgende vaststellingen.

i) Verzoeker dient het beschermingsverzoek laattijdig in. Hij heeft reeds in januari of februari 2018 zijn herkomstland verlaten en dient pas een beschermingsverzoek in op 17 oktober 2022, zijnde twee dagen voor zijn voorziene repatriëring naar Colombia. Dat verzoeker vier jaar in Europa heeft verbleven (Nederland, Frankrijk en Spanje) en hij naliert om na aankomst een beschermingsverzoek in te dienen, doet op ernstige mate afbreuk aan de beweerdte redenen van vertrek en zijn ingeroepen vrees voor vervolging;

ii) Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Colombia problemen zal krijgen met de leden van de frente 47, die zijn vader zouden hebben vermoord nu (a) men kan aannemen dat de leden van frente 47 de telefoonnummers die zij wilden bekomen via zijn vader ook op andere manieren konden krijgen nu verzoeker verklaarde dat ze verschillende infiltranten in het dorp hadden zitten; (b) het niet aannemelijk is dat zij achter verzoeker zouden zitten nu hij niets te maken heeft met zijn vaders werk, hij op dat moment in Cucuta verbleef en er ook geen klacht werd neergelegd waardoor het niet duidelijk is waarom zij verzoeker zouden viseren; (c) hij andersluidende verklaringen heeft afgelegd bij de DVZ, waar hij stelde dat zijn vader voor de politie werkte en om deze reden vermoord werd; (d) uit de aanval waarbij verzoeker zou zijn beschoten kan niet worden afgeleid dat hij effectief werd beschoten omwille van de problemen van zijn vader en bovendien weet verzoeker niet dat hij geen klacht neerlegt, maar een document van de dienst gerechtsgeneeskunde. (e) hij na het schietincident geen enkele problemen meer heeft gekend en (f) zijn broers en moeder die nog in Colombia wonen, evenmin problemen kennen; (g) uit beschikbare informatie blijkt dat frente 47 voornamelijk in Noord-Colombia actief was en niet in Huila en dat frente 47 in 2008 is opgehouden te bestaan, waardoor het zeer merkwaardig is dat frente 47 verzoekers vader in Huila zou hebben gevisieerd en lastiggevalen in 2014-2015.

iii) Dat verzoeker op de vragenlijst van 2 september 2022 nog verklaarde dat hij enkel omwille van sociale problemen naar Europa was gereisd om hier werk te vinden en hij zelf geen problemen had in Colombia maar dat zijn vader er wel vermoord werd, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn plots voorgehouden problemen;

iv) hoewel hij meermaals werd gevraagd om al zijn problemen kenbaar te maken, haalde hij op geen enkele vraag aan dat hij een vrees heeft omwille van zijn seksuele oriëntatie in Colombia. Daarnaast blijkt uit de landeninformatie dat het louter behoren tot een LGBTI-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van vluchteling op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad sluit zich aan bij voormelde vaststellingen en stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift in gebreke blijft om enig motief inzake de geloofwaardigheid van zijn persoonlijk asielrelaas te weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn problemen en de volharding in zijn relaas werpt geen ander licht op de motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker niet voldoende concreet aantoonst dat hij een nood aan internationale bescherming heeft. Verzoeker lijkt in zijn kritiek te stellen dat het niet correct is dat er eerst een onderzoek gebeurt van de geloofwaardigheid van zijn aangehaalde problemen, alvorens er een kwalificatie gebeurt van zijn nood aan internationale bescherming. Dergelijk betoog ontbeert uiteraard elke juridische grondslag. De bestreden beslissing heeft

zich gebaseerd op de door verzoeker aangebrachte feiten en elementen, voor zover deze als vaststaand kunnen worden beschouwd.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd dat hij verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er is gebeurd, aangezien dit niet wordt aangetoond aan de hand van een medisch attest, noch kan blijken uit het verloop van de procedure. Het betreft een blote bewering.

Verzoeker volhardt in wezen in zijn afgelegde verklaringen. Het loutere feit dat hij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, weerlegt de motivering van bestreden beslissing niet. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat de bestreden beslissing geen beoordeling heeft gemaakt van zijn nood aan internationale bescherming. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, laat toe om kennis te nemen van de motieven waarom voorliggend verzoek om internationale bescherming werd geweigerd.

Waar verzoeker citeert uit een artikel van refworld aangaande de situatie voor personen met een andersgeaardheid, werpt hij echter geen ander licht op zijn persoonlijke situatie en de vaststelling dat hij van zijn seksuele geaardheid geen melding heeft gemaakt ondanks hij meerdere malen gevraagd werd zijn vrees uiteen te zetten. Nog minder betwist hij de vaststellingen in de beslissing, die gebaseerd werd op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, dat het louter behoren tot de LGBTI-gemeenschap niet voldoende is om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Ook in het licht van artikel 48/6, § 4, en artikel 47 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de bestreden beslissing op goede gronden is nagegaan of verzoeker internationale bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

4.4.2. De Raad merkt voorts op dat verzoeker geenszins de analyse in de bestreden beslissing betwist dat er actueel voor burgers in Colombia geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

4.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

4.6. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO